

POWAŻAJ BÓH

ČASOPIS EVANGELSKÍCH SERBOŮ

7. číslo

Budyšin, julij 1966

Lětnik 16

Hrono na praznik 1966

Ja chodžu wjesoly; přetož ja pytam
twoje přikaznje. Psalm 119, 45

Zo je křescanska wěra wjesola a
zwijselaca wěc a naležnosć, je nam
wšitkim derje znate. Přetož my pře-
dujemy a připowědamy ewangelij wo
našim Knjezu a Zbožniku Jezom
Chryste. A to je wjesola powěsć.
Wjace hač 50 kroć namaka so w No-
wym Zakonju samym napominanje
so wjeselici. „Budźće wjeseli w na-
džiji, sčerpilwi w česnosći a wob-
stajni w modlitwje!“ (Rom. 12, 12).
Spomny na tamneho komornika
z Móriskeje, kiž po swojej dróze
z wjesolósću čehnješe, jako běše
Knjeza Chrystusa namakał a bu na
jeho mjeno křćenj.

Raz běchu młodži ludžo w starym
Ochranowje k hrabi Zinzendorfej
přišli jeho so prašejo: „Što dyrby
poprawom činić, chcemy-li być praw
křescenjo?“ Hrabja wotmołwi na to:
„Sčińće so našeho Boha, lubeho Knje-
za, wjeseli ludžo!“ A kajka radostna
wěc je tola tež jedyn cyrkwinski džen,
kajkiž smy před krótkim w Bukecach
měli. A kak wulke je spěwane wob-
swědčenje našich kěrlušow:

„Ty dawaš radosć,
za wšitku žadosć,
ow, ty słodki Jezuso!“

To wšitko, kaž hižom prajachmy,
njeje nam ničo noweho. Ale wězo
ma so nam to přeco zaso znowa pra-
je. Wosebje potom, hdyž woprawdže
„Boha, lubeho Knjeza“ wjeseli ludžo
njejsmy, ale hdyž snano chětro pora-
ženi na zemi ležimy a stonamy abo
snano dwělujemy.

„Přec wy zlosće dźiće,
zrudnosć sobu wzmiće.
Jezus ke mni dže.

W originalnym němskim teksće stej
tam:

„Mój mišter wjesolósće,
Jezus, zastupuje!“

Potajkim my wěmy wo wěcy, ale
mamy ju přeco znowa wužiwać. —
Jenož jedne je spodziwne w našim
měsačnym słowje. Hdyž tam psalm-
ski spěwar wobswědča, zo wón wje-
soly chodži, dokelž pyta Bože **přikaz-
nje**. Přikaznje a wjesolósć je tola ně-
što, štož poprawom hromadže nje-
sliša. Dokelž přikaznje su tola přeco
z wěstym nuzowanjom a mocowan-
jom zwjazane. Hdže dyrbi potom
wjesolósć wostać?

Ale tudy jedna so wo něšto cyle
druhe. To njejsu žane krute čłowje-
ske přikaznje, ale Bože swjate słowo.
Cyły 119. psalm ničo dale njeje hač
wulke překrasnjenje Božeho słowa
a psalmki spěwar w 176 štučkach tu-
toho psalma přeco zaso nowe słowa
a nowe wurazy pyta za bójske slo-

Služba wotročka Jezom Chrysta

Japoštoł Pawoł so Knjezej Chrystu-
sej dźakuje, zo je jeho na službu při-
stajil (Ef. 1, 12). „Mi je so smilnosć
dostała! Bohu, wěčnemu kralej, nje-
zachodnemu a njewidzomnemu, kiž
je sam Bóh, budź česć a chwalba do
wěčnosće. Hamjeň.“ Takle wyska ja-
poštoł Pawoł dźakowny.

Kajka hnada bě so Pawolej do-
stała? Kajke přeměnenje bě so z nim
stało, zo wón takle Božu smilnosć
chwali? Hač dotal bě Saulus nahlad-
ny farizejski wučenc. Z Małej Azi-
skeje bě jeho nan jelo do Jeruzale-
ma posłał na studije pola tehdom po
swěće znateho Gamalijela. Saulus bě
něchtón! Wón wědžeše, što chcyše.
Wón přescěhaše młodu wosadu, ko-
traž so wuznawaše k tamnemu křižo-
wanemu Jezusej z Nacareta. Jako
farizejski wučenc njemóžeše wón
měrnje přihladować. Farizejcy běchu
Jezusa dali křižować a Saulus wojo-
waše přeciwo křescanskej wosadze.
To je jasny, konsekwentny puć.

A Saulus by dale po tutym puću
kročil, njeby-li nadobo so stał ze
Saula Pawoł, z přescěharja Jezusa
Jezusowy wotroček, kotryž so da wot
swojeho Knjeza na prošne, strašne,
wobćežne puće do dalokeho swěta
posłać. „Mi je so smilnosć dostała!“

Čitaj tola w 11. stawje 2. lista na
Korintkich dołhi rjad Pawołych čer-
pjenjow: Wot Židow sym počerpjel
39 pukow. Tři kroć sym šwikany,
jónu kamjenjowany. Tři kroć je so
mi lódz rozlamala. Rubježnicy, Židza,
pohanjo, falsni bratra su jeho wo-
hrožowali. Hlód, lačnosć, zyma su
jeho po puću čewelowała. A za wšitko
to dźakne chwelenje Boha: „Mi je so
smilnosć dostała!“

Ha! Njech bě jeho puć prjedy
čestny před čłowjekami, ale wón bě
wopačny. Nětko měješe wón čezku
ale zbožnu službu.

„To je zawěsće wěrna a jara do-
stojne słowo, zo je Chrystus Jezus do
swěta přišoł, hrěšnikow zbožnych či-
nić.“ Tole smědžeše Pawoł jako Chry-

wo. A tak chce wón tu jenož zwuraz-
nić, zo tón, kiž Boha w Božim słowje
pyta, dyrbi přeco zaso wjesole a zwje-
selace wěcy nazhonić.

Knježe, słowo swoje krasne
z hnady chcył mi zachować:
lěpše je hač kubla časne,
wšo, štož mam, chcył za njo dać.
Hdyž mi słowo twoje rubja,
hdže da załožk wěry je?
Njech mi tysac swětow lubja,
mi wo twoje słowo dže.

stusowy služobnik po swěće připowě-
dać. Smilnosć, kaž bě so wona jemu
dostała, móžeše wón nětk wšitkim
hrěšnikam předować. Nic wjace pře-
scěhować, nic hrozu a plakanje roz-
nošować, ale wobohemu swětej prajic:
Nětk pak wostanje wěra, nadžija, lu-
bosć, tele tři. Ale lubosć je najwjetša
mjez nimi.

To je zawěsće smilnosć, hdyž Bóh
čłowjeka wumóže z bludneho puća
hidy a nječłowskosće a jeho přistaji
na službu měra a lubosće.

Wěš ty, zo je so Pawoł jako Chry-
stusowy wotroček stał z jednym z naj-
wjetšich wšitkich čłowjekow? Jeho
listy na Romskich, Korintskich, Ga-
latskich, Efeziskich a tak dale su
wukonjałe wulki wliw na čłowjestwo.
My sebi njemóžemy předstajić, kajke
duchowne woblubo by europski člo-
wjek bjez japoštoła Pawola, Chrystu-
soweho wotročka, měl. W.

Cyrkwinski džen 18.-19. 6. 1966 w Bukecach

**Ze serbskej hole a tež z horow
Su přichwatali wosady.
Do Bukec, na najrjeńši swjedžen,
Kiž serbski lud hdy swječeše.**

**W polnym kčewje steji stwórba.
Na polach, lukach, w zahroдах
Pisani róža so a wonja.
Skowroněk tam wyska w modrinach.**

**Smy chwalbny kěrluš zaspěwali,
Smy swoje próstwy, starosće
Sej z duše wšitke wotwalili,
hdyž Boha horco prošachmy.**

**„Daj Knježe měr nam! Dobre zbožo!
Zohnuj Ty dale serbski lud!
Zdžerž našim dźěćom čistu wučbu,
A serbsku rěč jim zaso zbudž!“**

**W rěči wótowc Tebje prosyć
A slyšeć słowo Zbožnika.
We sebi zohnowanje nosyć,
Nam měr we smjertnym stysku da.**

**Če chwalić, k Twojej česći spěwać.
To dyrbi w našej serbsčinje.
Tež serbska rěč je Twój skutk krasny,
Za njón smy Či dźakowni.**

**Nas wuslyš, luby Wótče z hnady,
My wšitcy chcemy wotewrěć
Či šěroko wutroby durje
Zastup, o Kralo hordozny!**

**Nam zyma je, smy brudni, čěmni,
Zhrěj, wučisć a nas rozswětluj
Ty Jezu Chryšće, swěto swěta
a jónu nas dom přewodžu!**

La.

Měrkowska

Durje su wotewrjene

Serbski cyrkwinski dzeń w Bukecach 1966

Sobotu, 18. 6., zeńdze so nahladna ličba serbskich cyrkwinskih předstejičerjow a fararjow w rjanym Bukečanskim wosadnym domje. Lětsa měješe tuta zhromadźizna swój zakonški wuznam w tym, zo bě wona zdobom schadźowanje Serbskeho wosadneho zwjazka, kotryž ma jako synoda so starać wo duchowne zastaranje w serbskej rěči. Předsyda cyrkwinskeho dnja a wosadny farar powita a wotewrě zhromadźiznu a serbski superintendent nawjedowaše potom dale jako předsyda Serbskeho wosadneho zwjazka. Wosebje džeše na tutej zhromadźiznje wo serbske duchowne zastaranje tych wosadow w Serbach, hdžež njeje serbski farar. Zasadnje ma so w tutech wosadach znajnješa jónkróć wob měsac dopoldnja serbska Boža služba postajić. Zastupjerjo tutech wosadow dóstachu nadawk na to kedźbować.

Jara zajimawy přednošk so přečita, kiž bu nam z Čech připošlany. Džeše w nim wo stawizny Niskeje. Ochranow (Herrnhut) bě wot spočatka němska kolonija bratrow, kotriž z Čech na Zinzendorfowych ležownosćach so zasydlchu. Niska pak měješe być česke sydlišćo českich bratrow. W přednošku so dopokaza, kak su tam Češa so prócowali swoju narodnosć sej wuchować, kak potom tola němskemu wliwej podležachu. Džensa jenož hišće mjeno Niska (Niesky) dopomina na česki započatk tohuto duchownje wuznamneho městačka.

Njedźela. Z omnibusami bě wulka serbska wosada w Bukecach so kemši zešla. Drje tola mjez wšitkimi cyrkwinskimi dnjami najwjace. Boža služba bě rjenje wuhotowana z poskičenjemi na pišćelach, pozawnoweho a cyrkwinskeho chóra. Młody Rakečanski duchowny Lazar, syn Bukečanskeho fararja, měješe zawodnu liturgiju. Hłowny předar běše farar Albert z Budyšina, kotryž zložil swoje předowanje na tekst a tema cyrkwinskeho dnja: „Wotewrjene durje“ (Japoštofske skutki 16). Wón rozložil, kak mamy Bohu Knjezeje być poslušni a rad zwólniwi jeho slowo won do swěta njesć. Předsyda cyrkwinskeho dnja powita wulku wosadu a lubyh ekumeniskich hosći. Mějachmy mjez nami českeju fararjow, slowakskeho fararja a pólskeho fararja, wšitcy z ČSSR. Z Drježdžan bě přišoł wyši cyrkwinski rada Henkel, kotrehož bě biskop hakle njedźelu prjedy do swójeho wysokeho zastojnstwa jako naslědnika njeboh Knospe zapokazał. Wón na jara lube wašnje k nam porěča a slubi, zo chce so swěru wo serbske cyrkwinske zajimy starać.

Serbski superintendent staji swoje powitanje pod slowo swjateho Pisma „My smy wšitcy bratřa“ a wuzběhny nuznosć a zbožo bratrowstwa, kaž so wono přeco zaso znowa jewi na serbskich cyrkwinskih dnjach. Njech je naša wutroba šěroko wotewrjena k bratrowstwu mjez wěrjacymi a k službje na swěće.

Naš horco lubowany a wysokečeseny hosć z Prahi, senior Lanštjak, namołwi nas z jadrowymi słowami chutnje, zo bychmy so wróćili k swja-

temu Pismu a čerpali z tuteho žórła. Kóždy dom dyrbał so stać z małej cyrkwju. W kóždym serbskim domje měło so wšednje čitać w swjatym Pismje. Jenož na takje wašnje može mjez nami zaso nowe strowe žiwjenje zeschadźeć. My wěmy, kak je naš luby bratr a přečel čas swójeho žiwjenja jako předar a spisowačel so starał wo rozšěrjenje wšedneho čitanja Biblije. Farar dr. theol. Zyguš postrowi wosadu w mjenje Zhorjel-skeje cyrkwinskeje wyšnosće a superintendent Busch w mjenje Budyskeje eforije.

Bukečanska wosada nas jara lubje pohosći. Organizacija wobjeda běše wuběrnje dobra. Tak njerobrochimy žadyn čas njetrjebawši. Ale so bórže zaso w Božim domje zeńdžechmy, zo bychmy zhromadnje spěwali swoje rjane ludowe spěwy. Wjedro njeběše tak čopće a wobstajne, zo bychmy po zwučenym wašnju wonka na zahrodze spěwać móhli a wšitcy běchmy měnjena, zo běše tale připoldniša přestawka wosebje rjana. A cyle wěsće to njebě hrěch, zo smy tam wjesele hromadže w Božim domje spěwali.

Popoldniša zhromadźizna steješe lětsa pod znamjenjom bibliskeje hry „Durje su wotewrjene“, kotruž bě Bukečanski farar tak wustojnje zestajał a kotruž nam serbscy hrajerjo Němsko-serbskeho dźiwadla w Budyšinje na přikladne wašnje předstajichu. Spisowačelja a hrajerjam smy jenak džakowni za tutón krasny dar. Njech to našich ewangelskich Serbow w lubosći zwjazuje ze swojim swětnym dźiwadlom. Na popoldnišej zhromadźiznje njemějachmy kaž hewak krotke přednoški. Jenož wosadny farar nam skrótko něšto rozpowěda wo zajimawych stawiznach Bukečanskeje wosady, wosebje wo bitwje pola Bukec w léće 1758. A naši slowjanscy hosćo porěčachu. Wosebje smy džakowni sotře Koklic z Bukec, kotraž nam ze swojim krasnym hłosom zaspěwa někotre solospěwy. Farar Albert nam přednjeje pěsen českeho basnika Čapeka wo Lužicy, kotruž smy w mejskim čisle „Pomhaj Boh“ wozjewili.

Bohu Knjezeje budž džak za wšo rjane a nadobne, štož smy jako Chrystusowa wosada w Bukecach na serbskim cyrkwinskim dnju nazhonić směli a wšitkim pomocnikam, tym, kotriž su zjawnje wustupowali, ale tež tym, kotriž su s čicha nam služili a so postarali za jědž a piće, budž wutrobný džak wuprajeny. W.

Njeswačidlo: Druhi dzeń swjatko- sta so čezke njezbože, při kotrymž wumrěštaj młodaj nanaj. Jedin zastojaj wudowu ze 4 małymi dźěćimi a druhi wudowu z dwěmaj małymaj dźěćomaj. Cyla wosada je hluboko zatorhnjena. Wšitcy sebi česćachu zemrěteju.

Hdy by tola jedyn z tutech štyrjoch, kotriž běchu hromadže sej wujeli, měl zmužitósće dosć a by hražnje wotradažal z awtom z korěmy domoj jěć!

Katolscy Serbja swjećachu pólski milenium

Na Božim spěču běše wulka Roženčanska cyrkej přepjeljnena z wopytowarjemi, kotriž běchu zo zhromadźili na swjatočny nyšpor k wopominanju pólskeje krčeničky, kotraž so sta před tysac lětami 966, jako so pólski kral Měško da ze swójimi přiwuznymi wukřići. Knjez domkapitular Andricki z Budyšina měješe předowanje, w kotrymž spominaše na wažnosć podawka před 1000 lětami, z kotrymž bu křesćanska cyrkej w Pólskej založena. Wón přečita mjena pólskich swjatych a pobožnych čłowjekow, kotriž su Boha česćili ze swojim pobožnym žiwjenjom a su pólskemu ludje wjele žohnowanja přinjesli. Předar rozložeše, kak je křćenica založk našeje duchowneje eksistencije. Pólski kardinal-primas Wyšiniski bě katolskich Serbow na tutym swjatočnym dnju postrowił a počesćil z wutrobnym telegramom. Katolscy duchowni běchu na tutu swjatočnosć přeprysyli serbskeho superintendenta.

19. synoda Sakskeje krajneje cyrkwe

Synoda so woli na šěsć lét. 19. 5. so zeńdze přeni raz znowa wuzwolena synoda našeje Sakskeje krajneje cyrkwe.

Za mnje je to nětko třeća synoda, kotruž nazhonjam. Po smjerći sup. Mjerwy zastupich do 17. synody. Někotryžkuli je wostał synodala pře wšitke te léta. Mnozy pak zastupichu jako „nowi“ do synody. Synoda Krajneje cyrkweje ma za našu cyrkej wulki wuznam. Jenož wona može we wobłuku našeje Krajneje cyrkweje zakonje postajić. Powojnski čas je našu cyrkej stajil na wšelke wašnje před wažne rozsudy. A tež přichod budže wot nas synodalow žadać zamotwjenja polne rozsudženja. Tajka synoda njemůže sebi swój program zestajeć, ale čas, to rěka Boh sam nam naše nadawki staja.

Kóždy króć so we wosadach do schadźowanja synody za nju modli, zo by Boh jej pomhał we wšem rozsudženju, wuradžowanju a wobzamknjenju. Tale modlitwa je nuzna a wosady dyrbaće ze cylej nutrosću prosyć za swoju synodu.

Přenje schadźowanje synody wšak hišće žane wosebje zamotwite džeło njeprinjese. Wona dyrbi so najprjedy sama zřadować, předsydstwo sej wuzwolić, wuběrki zestajeć a so zažiwic do komplikowaneho systema demokratiskeho jednanja. Kaž so zda, budže synoda so zaběrać w přichodze z reformu teologiskeho studija, a wšitkimi tymi prašenjemi, kotrež su cyrkwi napoložene na tutym swěće: pjenjezy, twarjenje nowych cyrkwjow a cyrkwinskih domow a wuchowanje a wuporjedjenje starych twarjenjow. Tak nas přeco zaso zaběra bolostne prašenje wosadneho domu wosrjedž Drježdžan při Křižnej cyrkwi, za kotryž so hišće žana dowolnosć njehodžeše docpěć, nje-džiwačej wšitkich kročelow hač k najwyšim instancam našeje NDR.

Wosebje so wjeselimy, zo je nětko po dolhich lětach tež zaso serbski lajk w synodě, bratr wučer Korla Nali z Budyšina. W.

Postrowy za cyrkwinski dzeń w Bukecach

Na lube, originelne wašnjje je nas naš swěrný bratr a přečel Serbow, prof. Hanuš H ä r t e l z Chribskeje w CSSR postrowil. My smy husto přinoški z jeho pjera tu w „Pomhaj Bóh“ čitali. Wón nam tež pomha, Nowy Zakoň přeložować. Bohužel dóndže jeho postrow hakle po cyrkwinskim dnju. Wón nam připsola wobraz, kotryž je sam rysował a kotryž Wam tu pokazamy. Bukečansku cyrkwinsku wěžu ze serbskej chorhoju, kaž to tež woprawdžitosći wotpowědowaše. Dale je napisal dvě štuče zwuceného kěrluš a cyrkwinskeho dnja, „Wulki Božo, chwalbu či“, z nam lubymi slo-wami:

„Na nas z hnadu pohladaj,
zwarnuj, žohnuj swoje herbstwo.

Knježe, wodź naš lud a kraj,
zdžerž a škituj naše Serbstwo.“

„Z tutym kěrlušom strowju waš Serbski cyrkwinski dzeń. Dokelž je kónc šulskeho léta, njemožu sej do-wol brac.

Na našich domjacych kemšach bu-du naše mysle w Bukecach, budžemy z Wami wšemi zjednočeni při čitanju Pisma, w modlitwje a při spěwanju naspomnjeneho kěrluš a.

Wšitkich lubych ewangelskich Ser-bow strowju.“

Knjez budź z Wami!

Waš Hanuš Härtel

Chribská, 14. smažnika 1966“

Dale pisa nam dekan Jan Huso-weje fakulty w Praze prof. Miloslav Kaňák, kotryž běše loni mjez nami w Budestecach k Husowemu jubile-jej: „K Serbskemu cyrkwinskemu dnjej přeju Wam, Wašim bratram a sotram, prawje radostne hodžiny a Bože žohnowanje.“ Wón so rady do-pomina na posledni cyrkwinski dzeń, na kotrymž je so hromadže ze sotru fararku Drahomiru Soukupovu z Bran-dyša nad Lobjom wobdžělil.

Tež Ochranowska bratrowska wo-sada nam wutrobny postrow posla. Woni pisaja: „Zwjazanosc mjez Serb-stwom a mjez Bratrowskej wosadu je tola nětk hižo 200 lět stara. My chce-my so nadžijeć, zo wona nam tež za přichod zdžeržana wostanje.“

Wjesna rada Bukeyy nas postrowi ze scěhowacymi slowami: „Wjesna rada a gmejnske zastupjerstwo našeje wsy strowitej w mjenje cyleho wo-bydlerstwa Serbski cyrkwinski dzeń. Wjeselimy so, zo so tutón wuznamny zjězd křesćanskich Serbow po nimale dweju dźesatkach zaso wotměwa w našej wosadze... Serbskemu cyrk-winskemu dnjej 1966 w Bukecach přejemy nanajběši wuspěch. Njech so wšitkim wobdžělnikam w našej wsy prawje spodoba.“

Tydzěn serbskeje kultury

W tydzěnju do festiwala běchmy w Budyšinje měli wurjadne poskiče-nja. Tak widžachmy Pětra Malinko-wu hru „Nócný pacient“. Podložk tu-toho dramatiskeho dźěla našeho serb-skeho spisowacela, syna njeboh farar-ja Malinka-Lazowskeho, je podawk, kaž je so wón mjez druhim tež we Łomsku pola Njeswaćidla stal. Za čas wojny běchu w chójnach blisko Łom-ska wboheho pólskeho jateho po-wěsnyli, dokelž bě styki měł z jednej holcu ze wsy. Polakow běchu tehdom z daloka a šěroka hromadže zwozyli, zo bychu přihladowali, kak jedyn z nich na chójnje powěsnjeny wumře.

Malink je tajki podawk wupjelnił a dramatizował a pokazal na jednej stronje naduty, zwjeršny, njewob-stajny, nječłowjeski swět a na dru-him boku w postawje wjesneho lé-karja dr. Šewca čłowjeka, kotryž je sebi wuchował swoju čłowjesku dušu, kotryž swojemu młodemu pacientej chce k tomu dopomhać, zo by zaso móhl so smjeć a plakać. Z hnutej wu-trobu smy tule hru widželi. Njech njebě tež w njej Chrystus mjeno-wany, tak mamy tola hru za pobožnu.

W Budyskim dźiwadle so předstaji před wupředatny domom serbska opera „Jakub a Kata“ K. A. Kocora. Po 90 lětach smědžeše skónčnje tale serbska opera swoju premjeru nazhonić. Tajka opera wšak je mjenje wuznamna přez tekst a wobsah hač wjele bóle přez swoju hudźbu. A ta běše tak prawje po wašnjju Kocora, rjana a lubozna.

A hišće jednu dalšu premjeru, to rěka přenje předstajenje, nazhoni-chmy, a to „Missa solemnis“ wot Bjar-nata Krawca, kotruž bě wón spisał wokoło 1930 a kotraž so hakle tón króć přeni raz w Serbach spěwaše. „Missa solemnis“ to rěka, zo je to swjatočna Boža služba, liturgija, ko-

Rozhłosowy wopor

Dožiwjenje stareho duchowneho

Sto maja čłowjekoko druhdy do wašnjow! Ani před cyrkwju njezasta-njeja. Tak bě wašnjje Paule Winkle-rjec, zo wona hakle zastupi do Božeho domu, hdyž hižom so na piščelach hraješe. Koždu njeđzělu mózach na to čakać, zo wona runje w tutym wo-komiku zastupi do Božeho domu.

Tola džensa chcu powědać wo jeje najrjeńšim wašnjju, kotraž je mi tak wažne, zo njech je wone wšudžom znate. Jónu njeđzělu, runje zaklin-čachu piščele a ja čakach na Paulu Winklerjec. Tola podarmo! Wona nje-prindže. Zhonich, zo bě wona scho-rjela. Lékar praješe, zo dyrbi wona cyle wěsće wjele njeđzel we ložu ležeć, doniž budže zaso wustrowjena.

traž je jako koncert wuhotowana. Tu njeprěduje farar z klětki, ale hudź-bnik. W tutym padže wukladuje nje-boh Bjarnat Krawc, naš njezapom-nity serbski komponist, liturgiju a z tym Bože slowo na swoje wuměl-ske wašnjje. W „Kyrie eleison“ (Božo, smil so) pohladamy do styskneje wu-troby, kotraž Boha Knjeza stysknje, njeměrnje a skónčnje tola tež dowěr-liwje prosy wo smilnosć.

„Gloria in excelsis deo“ (Česć budź Bohu we wysokosci), haj to běše same wyskanje. Krasne hłosy našich wjes-ných chórow wuzběhowachu napře-mo Božu krasnosć.

„Sanctus“ (Swjaty, swjaty, swjaty je naš Bóh Cebaot), kaž bychu před Božim trónom jandželjo sami Boha chwalili. Kak rjany w tutym zwisku to „Hosana“ (Hosijana, chwaleny budź, kiž přindže w mjenje Knjeza). Snano změjemy hišće skladnosć, tu a tam w našich cyrkwjach směć slyšeć tónle drohi poklad serbskeje pobož-neje hudźby. W.

Předewzach sebi, ju bórže wopytać. Ale njewěm džensa sam, kak je so stalo, zo k tomu njeprindžech. Může być, zo tón wopyt za mnje wažny dosć njebě. Nimo toho w samsnym času započachmy z wobnowjenjom swo-jeje cyrkwy. Přez to běch jara za-džěwany, wosebje tohodla, dokelž chychmy swój Boži dom hač do ker-muše hotowy měć. Tak miny so nje-džela po njeđzeli. Džela běchu do-kónčene a poswjećenje bě před du-rjemi. Sobotu popoldnju, jako sedžach w swojej hamtskej stwě při posled-nich přihotowanjach, zastupi Paula Winklerjec pola mnje. Njeběch malo nastrožany, jako ju wuhladach. Za-motlich so nhydnom, zo ju njeběch wopytał, dokelž mējach w poslednim času tak wjele džela.

Scerpliwje wona posluchaše, potom pak džeše mi:

„Cyle wěsće, knježe fararjo, bych so wjeselila, byšće-li Wy tež mje jónu wopytał. Sprawnje dyrbbju prajić, zo sym tež na Was čakala. Ale Wy sće mi nětko rozjasnił a dokelž Wy nje-j-sće ke mni přišol, přindu ja k Wam. Wjeselu so, zo směm jutře k poswje-čenju cyrkwy, přeni raz po dohlích njeđzelach, zaso kemši hić. Ach, knježe fararjo, w přenich njeđzelach swojeje chorosće su mi kemše jara pobrachowale. A to sym tež swojim přiwuznym, kiž su mje druhdy wopy-tali, powědala. Doniž potom njeđzělu rano njeđožiwich swoje najrjeńše wjesele swojeje chorosće. Mój wnuk přindže ke mni a přinjese male radio sobu. Wón je postaji na blido a potom zasłyšach jako přenje hraće na piščel-ach, předowanje a kěrluš – potaj-kim cytu Božu službu. To je mje wul-ce wjeselilo. Wěsće tola, knježe farar-jo, zo dla slabých wočow dolho wjac

čítať njemóžu w Bibliji abo spěwar-
skich. Tak njeběch pak bjez Božeho
słowa. Kóždy njedzeli stýšach předo-
wanje a móžach kěrľuse, kotrež bě-
chu mi znate, sobu spěwać a so sobu
pomodlić.

Tola něšto mi pobrachowaše, štož
je w Božej službje samozrozumliwje:
Zběranje džakneho wopora. Što sym
činila? Pytach sebi mału tyzku a na-
pisach na nju: Za cyrkej. Tak sym
kóždy njedzeli, hdyž stýšach předo-
wanje, swój džakny wopor tam nutř
polažila. A tohodla sym džensa
k Wam přišla, knježe fararjo, zo
bych swój džakny dar wosobinsce
wotedala. Hdyž budu jutře přeni raz
zaso mjez wosadnymi we wobnowje-
nej cyrkwi, prošu Was, zo byšće mój
dar wobhladował jako džakny wopor
stareje žony, kotryž chce wona k wob-
nowjenju dać.

Po tym přepoda wona mi swoju
tyzku. Wotewrił sym ju hakle potom,
jako bě Paula Winklerjec zaso so roz-
žohnowała.

Ale kak sym so džiwał, jako wi-
džach dar tuteje choreje stareje žony!
A z toho časa sym mjenjenja, hdyž
bychu wšitcy chori wosadni, kiž doma
předowanje přez rozhlós stýša, runje
tak kaž Paula Winklerjec swój wopor
zběrali, bychmy někotružkuli cyrkej
wobnowiće móhli. Přel. U. L.

Ž wosadow

Klukš: Swěrný Serb a dolholětny
městopředsyda w Klukšanskim cyr-
kwinskim předstejićerstwje, bratr
Max Paulick, a jeho mandželska
Marta rodžena Hottassec woswjeći-
štaj dnja 9. meje 1966 w Kobjelnju
swój złoty kwasny jubilej. W kruhu
swójby přebywaše tež wosadny farar.
Přejemy tutymaj serbskimaj man-
dželskimaj, zo by Bóh Knjez z nimaj
był. Jeju žohnował a zdžeržal.

Klukš-Polpicy: W stawiznach Pol-
pićanskeje kapale w Klukšanskej wo-
sadze sta so 17. apryla přeni raz, zo
so wotměwachu tam serbske kemše.
Byrnjež so dešćowaše, zhromadzi so
nahladna ličba kemšerjow. Po možno-
sći dyrba tam nětko kóždy měsac
jonkroč serbske kemše być. Bohužel
je ličba serbskich kemšerjow zaso po-
pušćila, ale nadźijamy so, zo so w na-
zymskich měsacach zaso powyšić.

Klukš: Našej wosadze so darichu
na započatku měsaca meje 3300,— hr.
a to wot jednoho stawa našeje wo-
sady. Nanajwutrobniši džak tomu
stawej, kotryž nochce wjenowany
być. To běchu wulke wjesele za no-
weho wosadneho fararja, dokelž pře-
trjeba so přez wobnowjenje fary
wjele pjenjez. Haj, Bóh zdžerži a
twari swoju wosadu na zemi na po-
tajne wašnje. Pomoc nam so sta! Wu-
trobny džak! Druhi staw našeje wo-
sady přepoda 100,— hr.

Njeswaćidło: 27. junija móžachu
twarcy kantorat zezběhać. Zhromad-
nje z nimi wuspěwa wosadny farar
serbski kěrľuša a so džakowaše twar-
cam a Bohu, zo bě so twar tak daleko
dokonjeć směl a prošeje Boha, zo by
w tutym domje stajnje bydliła po-
božna swójba, kotraž by slůžila swěru
Njeswaćidlskeje wosadze.

Durje su wotewrjene

Někotre sceny z bibliskeje hry na Serbskim cyrkwinskim dnju w Bukecach

(Štož chce so hišće raz z wobsahom
hry zaběrać, njech číta Japoštolske
skutki 16)

W přim jednanju, kiž hraje
w Troadze, w maloaziskim měsće, při
Srjedžnym morju, wustupuja japo-
štoľo Pawoł a jeho přewodnikaj lékař
Lukaš a Timotej z Lystry. Z dialoga
Pawoła z Lukašom tu scěhowace wot-
čisćimy:

Pawoł: Rjenje steji napisane pola
profetow: „Kak krasne su
nohi tych, kotřiž měr při-
powědaja, kotřiž dobre wěcy
a zbožo předuja, kotřiž Cio-
nej praja: „Twój Bóh je
z kralom!“

Lukaš: A Bóh je nas hódnoćil, tutu
slůžbu činić a našeho Knje-
za a Zbožnika Jezom Chry-
sta jako krala wozjewiće a
připowědać.

Pawoł: Hdy by tola tutón swět ho-
towy byl, tutu powěsć při-
jeć!

Lukaš: Njećini wón to?

Pawoł: Tydženje dolho móžachmy
lědy něšto docpěć.

Lukaš: Tak zlé to bě?

Pawoł: Haj, jako Frygisku a Gala-
tiski kraj přecáhnychmy, bu
nam wot Swjateho Ducha
wobarane, zo bychmy nje-
rěćeli Bože słowo w Malo-
aziskej. My spytachmy, zo
bychmy cáhnyli přez Biti-
nisku, ale zaso nam Boží
Duch to njeprida. Tuž mi-
nychmy so Aziskeje a při-
ndžechmy tu do Troady. Bóh
sam wě, što je sebi přede-
wzal z nami. Ja wěm, zo
sym jemu wuzwoleny grat.
Wón budže mi puć pokazać,
po kotrymž směm z wami
chodźić.

Lukaš: Tak je! Wšitko budž jemu
poručane! Najprjedy pak
chcu ja tebe za tutu nóc
swěrnemu Knjezeje poručěć.
Wostań w měrje!

Pawoł: Měj hišće raz wutrobny
džak, zo sy mje tu tak lubje
wital. Boží měr a Boža mi-
lósć budž tež z tobu w tutej
nocy.

Lukaš: Dobru nóc!

Pawoł: Tajki měrný wječor! A tam
zady nimoměry daloke mo-
rjo! A što je tam čisće zady?
Kraje w njeznajomnej dalo-
kosći. Ludy, ludžo, čtowje-
kojo, za kotrychž wšitkich
je Jezus Chrystus wumřel,
kiž pak ničo njewědža wo
nim! My pak smy powołani
tež jim zbožo a zbožne ži-
wjenje přinjesć. Ow Božo,
pokaž mi swój puć, zo bych
chodźil w twojej prawdze!
Wótće, do twojeju rukow
poručam swójeho ducha. Ty
sy mje wumóhl, ty swěrný
Božo! Chwaleny budž, kiž
přindže w mjenje Knjezo-
wym. Hosianna we wysoko-
sći. A nětk so podam derje
zastuženemu wotpoćimje.

Hlós: Pawole, Pawole!

Pawoł: Štó wola? Štó je tudy?

Hlós: Ja to sym, Pawole, ja! Nje-
widžiš mje?

Pawoł: Haj, ja ce woprawdže widžu,
njeznateho muža w njezna-
tej cuzej drasće! Što ty sy?
Što chceš?

Hlós: Ja sym muž z Macedonskeje
a ja ce naleznje prošu:
Přindž dele k nam do Mace-
donskeje! Chwataj a pom-
haj nam! Wumóž naše duše!
Poj, njekomdž so!

Pawoł: Haj, ja přindu.

Pawoł: Što to bě? Son? Kak móže
so mi jenož něšto tak žiwje
a jasne džec? Haj, wšak, to
je wjace hać jenož son. To
je přikaznja Boža, hlós mo-
jeho Knjeza! Lukašo, Lu-
kašo! Timotejo, Timotejo!
Pojtaj, pojtaj! Chwatajta,
chwatajta!

Timotej: Što je, drohi mištrje Pawole?
Što wolaš nětkle při zapo-
čatku nocy?

Lukaš: Što je so stalo? Ja sym drje
zwučeny, zo mje wolaju
w nocy. Što trjeba lékařsku
pomoc? Sy ty schorił, Pa-
wole?

Pawoł: Ně! Runje so mi sta widže-
nje w nocy a tu, hdžež woj
nětko stejitaj, bě macedon-
ski muž, kiž mje prošeje:
Přindž do Macedonskeje a
pomhaj nam!

Lukaš: To je woprawdže Knjez, kiž
wola!

Pawoł: Podajmy so tak bórže kaž
móžno na puć do Macedon-
skeje. Ja sym toho cyle wě-
sty, zo je Knjez nas tam po-
wolał, jim ewangelij pře-
dowac.

Ze swěta cyrkwe

Indiska: Hinduski wjednik Nitya
Narayan Banerjee žadaše zjawnje za-
kaz křesćanskeho misionkeho džěla.
Wón wupraji mjenjenje, zo miona-
rojo wužiwaža zežiwadła z wukraja
za to, hlódnych Hindow k přestupej
ke křesćanstwu zawjesć. Jenož w sta-
će Bihaar samym w sewjernej Indi-
skej džěla 5800 misionarow mjez
tamnymi ludami. Woni dostanu z wu-
kraja wjele zežiwadłow a pjenjez.
kotrež wužiwaža jenož za to, zo by
mjez wobydlerstwom antiindiske a
hindunjepräćelske mjenjenje nastalo,
— takle měni Banerjee.

Džowka Alberta Schweitzera dža-
kowaše so ewangeliskej cyrkwi w
Polskej za póstanje medicinskih
sředkow. Wona pisa: „Tutón dar njeje
jenož wulka materielná pomoc, ale
tež nastork k pokročowanju w našim
džěle, kotrež je jenož přez sympatiju
a podpěrowanje wjele přecelow mo-
jeho nana we wšem swěće móžno. Zo
tež Wy a Waše wosady w nam tak
dalokim kraju na nas mysljeće, posyl-
nja našu nadźiju.“

Naklad Domowina. — Wuchadža z licencu
č. 417 nowinskeho zarjada pola pře-
sedy ministerskeje rady NDR jonkroč za
měsac. — Rjaduje Konwent serbskich ewan-
geliskich duchownych. — Hłowny zamowity
redaktor: superintendent Gerhard Wirth-
Njeswaćidlski. — Čisće: III-4-9. Nowa Doba,
čisćernja Domowiny w Budyšinje.